

KALIGRAFIJA JE ples sa slovima

Otkud kaligrafija? Najjednostavniji odgovor bio bi da me je ona sama pronašla, očarala i probudila moje uspavane umetničke talente. Često kažem da me je odabrala jer imam specifično ime i prezime, jer dolazim od svukuda.

Rođena sam u Nemačkoj i tamo sam živela i išla u školu do 11. godine. Onda se moja porodica vratila u Bosnu. Bila je to velika promena, ali polako sam se navikla na manji grad, nove drugare i potpuno drugačiji život. Fakultet sam upisala u Zagrebu. Posle prve godine izbio je rat. Prekidam studije, opet se selim,

ovog puta u Beograd, u kom i sada živim.

SAMO NAPISANE REČI TRAJU

Zašto ovo nabrajam? Zato što sam u Nemačkoj bila Jugoslovenka, u Bosni Nemica, u Zagrebu Bosanka, u Beogradu izbeglica. Sve ove moje lične seobe obogaćivale su moj razvoj i suočile me rano sa istinom da je sve oko čoveka nestalno, nestabilno, prolazno. Naučile su me da živim intenzivno u ovom trenutku, ostavljajući ga lepršavo zapisanim.

Ispisane reči. Lepe reči. Lepe kao slika, lepe kao igra, lepe kao ples. One ostaju zauvek i, kad su još i po značenju radosne, stvaraju svojim ritmom mir i uživanje.

Možda je zato moj susret s kaligrafijom bio sudbinski. Od prvih linija znala sam da ću se time baviti. Sećam se

kako sam u Filološkoj gimnaziji u Prijedoru s oduševljenjem pratila gradivo iz istorije umetnosti i jezika koje je ovlaš govorilo o vrstama i stilovima pisama. Kada sam počela da se bavim kaligrafijom, malo ko je znao šta je to. Iskreno, i meni je to bila nepoznanica. Divan pedagog, predavač i jedan od doajena naše savremene kaligrafije, profesor Aleksandar Dodig, preneo mi je to znanje, a danas ga i ja prenosim drugima u svojoj školi kaligrafije, koja je ovog septembra ušla u 15. godinu rada.

PIŠEM I UČIM DRUGE DA PIŠU

Predavaštvo je divno, ali je ipak za mene sama umetnost kaligrafije najvažnija. Stvaralački momenat je esencija mog poziva. Ako niste dobar umetnik, ne možete biti ni dobar predavač.

Kaligrafija je mojim školarcima relaksacija, a meni profesija. No, ima jedno me-

*Za Silvanu
Ručnov lepo
ispisane reči redak
su trag trajnosti
u prolaznom
ljudskom životu*

sto gde se zajedno relaksiramo, a to je „Putovanje kroz pisma“. Putujući, nalazimo put do kaligrafije, koja je danas među prvih deset hobija u svetu. Radoznalci će ispitati zašto.

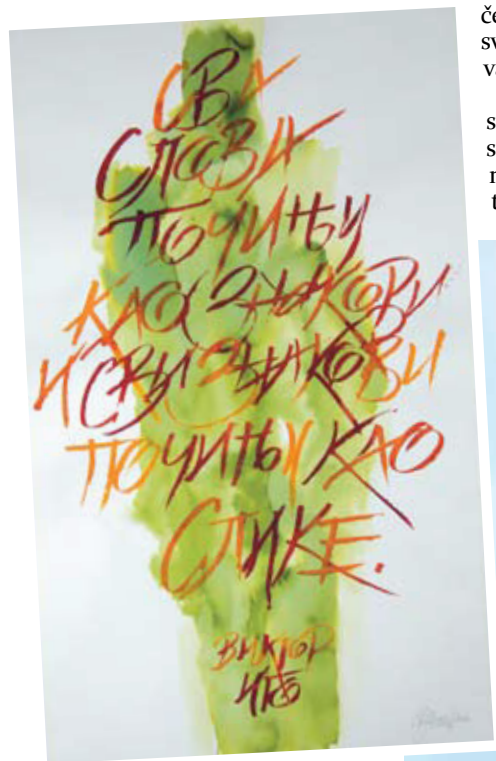
Po statusu sam slobodna umetnica, ali to „slobodna“ je varka. Svaki dan započinjem raspisivanjem. Čim ustanem, prvo radim vežbe za telo jer kaligrafija zahteva razgibanost, a onda radim vežbe pisanja. Pišem svakoga dana prosečno osam sati. Sloboda se vidi jedino u tome kada i kako koristim pauzu. A ja je koristim odlazeći do Dunava i uživajući u lepotama prirode, koje mi daju energiju da nastavim dan.

KALIGRAFIJA JE MOJ ŽIVOT

Koliko je kaligrafija moj život, vidi se čim se uđe u moju kuću. Ona je istovremeno i stan i atelje. Svuda su boje, papiri, trske, pera, razne pisaljke od drveta, kamena, metala i drugih materijala. Neke pravim i sama. Svaki ćošak zgodan je za rad. Moji sestrići obožavaju da budu kod mene i da piskaraju i crtaju. Nisam stroga tetka, ne teram ih da uče kaligrafiju, ali im sve što požele pokažem. Tako da je sve oko mene zapravo svet pisma, e jedino su mi zidovi goli. Oni su žuti, zeleni, crveni, ali na njima ne vise radovi.

To je tako zato što svaki rad nosi neku asocijaciju, a ja ne bih da stari radovi utiču na nove. Kaligraf, kao i svaki umetnik, mora da se razvija, napreduje i da se ne ponavlja.

E, sad ću malo dati sebi oduška. Spremam se za krečenje, pa ću pre toga da se raspisem po zidovima. Biće to za mene veliko uživanje! ●

Silvana nam je poklonila jednu sliku i pokazala svoja pera i trščane pisaljke

